

constant de les col·leccions. A banda les operacions de compra, des de 1982 ingressa allà un exemplar de cada títol editat al País Valencià, procedent del Dipòsit Legal.

Però, a més a més, es treballa en l'elaboració d'un Catàleg Col·lectiu Valencià, que, en una primera fase, pretén de reunir informació sobre els fons de les principals biblioteques del país. Aquesta informació, convenientment tractada, s'incorporarà a una base de dades, de manera que pugua ser utilitzable des de centres bibliotecaris comarcals o supracomarcals. Posteriorment, se seguiran programes de microfilmació dels materials d'adquisició difícil.

Darrere d'aquestes tas-

La realitat de la Biblioteca Valenciana exigeix una visió política superior

ques, en què treballen diversos especialistes, sota la direcció de Francesca Aleixandre Tena, hi ha un imperatiu ètic innegable.

Perquè una biblioteca d'aquest tipus suposa, per damunt del valor d'instrument científic, una afirmació de confiança en el fu-

tur del País Valencià. Cal pensar, en termes de comparança, amb el que representa la Biblioteca de Catalunya, creada per la Mancomunitat i oberta al públic en 1914, la qual compta avui amb bastant més de mig milió de voluns —a banda les col·leccions de manuscrits i d'altres materials escrits.

Com sempre, el problema bàsic en aquesta mena d'institucions té dos vessants: dotacions econòmiques i de personal tècnic. La realitat de la Biblioteca Valenciana, de la qual són exponents diversos catàlegs en preparació, exigeix una visió política superior, que mire cap al futur del País Valencià, recollint-ne les fonts escrites del passat.

El nové art

Josep Miquel CORTÉS
i Joan Vicent ALIAGA

No sabem si Javier Coma, coordinador de l'exposició *Els Còmics tal com eren (1930-1950) Planes dominicals nord-americanes*, pretenia avivar la polèmica al voltant de l'infantilisme de Tintin, però allò que sí que és clar és que no ha aconseguit d'encendre els ànims, i la possible controvèrsia no ha passat del nivell de la intenció.

Si recorrem tranquil·lament el muntatge d'aquesta mostra de la Caixa, ens adonarem que no hi ha cap contradicció entre la tradició del còmic clàssic —el desenvolupat als Estats Units en els *Sunday Comics* americans (còmics dels suplement dominicals dels diaris nord-americans)

durant els anys 1930-1950— i els continuadors europeus, siga Hergé o els actuals *leaders* de la història, Tardi, Liberatore o, fins i tot, el nostre Daniel Torres.

És cert que avui hi podrem trobar tota una diversificació d'estils i tendències, la qual cosa ens fa veure l'excel·lent marxa del nové art, però no es pot oblidar la procedència estètica dels herois que ocupen les vinyetes de les revistes de la nostra època.

Si mirem les tires dibuixades per Milton Caniff, creador d'*Steve Canyon* i *Terry and the pirates*, o els dibuixos d'aventures de Hal Forrest, hi veurem alguns clars indicis d'allò que, en aquests dies, anomenem *la línia clara*, en la qual hi hauria inclosa bona part dels historietistes de l'Escola Valenciana.

L'èxit d'aquestes tires dominicals distribuïdes

pels *syndicates* (àgencies) als diaris va permetre que, a poc a poc, els dibuixants poguessen eixamplar els lliuraments setmanals, que eren històries amb cloenda, fins arribar a la desitjada serialització, amb l'oportuna aparició del *continued* o *to be continued* (continuarà) de final de pàgina. D'aquesta manera, es guanyava en narrativitat, alhora que el/lector/a quedava en l'expectativa dels esdeveniments que la tira li oferia setmana rere setmana.

Cal no oblidar, tampoc, que molts dels còmics que es feren famosos en aquestes dècades tenien una gran càrrega documental i, sobre la base de una fèrria indústria, hi desfilaron moltes referències a la història política dels Estats Units: la depressió, la crisi, els *Happy Twenties* (els felicitos anys vint), la industrialització del camp...

Però, alhora, el còmic és evasió, fantasia i ficció, i els *fans* així ho volien, ja que les aventures no es podien allunyar de la demanda de màgia i enginy. Aventures en temps passats, amb *Prince Valiant* o *Flash Gordon*. I també humor, com les obres centrades en la vida d'una família, els *Family-strips* del meravellós George McManus, on Hergé s'ha contemplat sense pudor.

Pel que fa al muntatge de l'exposició que ens ocupa, caldria afirmar que ha estat una mica parc amb aquestes estructures metàl·liques que semblen trestes d'un hospital dels anys vint, perquè una cosa és mostrar obra antiga i una altra fer-ho amb mitjans pobres i raquítics. De tota manera, una excel·lent ocasió d'assaborir els còmics tal com eren...